

12. Bůh zachraňuje Mojžíše

Josef a jeho bratři zemřeli. Jejich děti a vnukové, Izraelité, žili v Egyptě. Tam se stali velkým národem. Přešlo mnoho času. V Egyptě vládl nový farao. Nevěděl, že Josef pomohl v době velkého hladu. Báł se Izraelitů a říkal: Jsou silní. Brzo budou silnější než my Egyptané. Avšak já tomu zabráním. Nejdříve tento farao přinutil Izraelity k těžké robotě. Museli stavět města. K tomu ještě rozkázal, aby Izraelité všechny novorozené syny utopili v Nilu. Když už nebudou dorůstat žádní synové, národ brzo vymře.

Byla tam jedna matka. Chtěla svého malého syna zachránit. Nejdříve ho skrývala v domě. Po třech měsících už ho doma nemohla ukrývat. Upletla ze sítí ošatku. Vymazala ji smolou, takže nepropouštěla vodu. Pak do ní vložila svého malého chlapce a ošatku ukryla v rákosí u břehu Nilu. Její dcera Mirjam zůstala na břehu, aby viděla, co se s ošatkou stane.

K Nilu přišla faraonova dcera. Chtěla se vykoupat v řece. Uviděla ošatku a dala ji přinést na břeh. Uviděla dítě a bylo jí ho líto. Mirjam vyšla z úkrytu a ptala se: Mám najít nějakou ženu, která by se ti o dítě starala? Faraonova dcera řekla: Ano, udělej to. Mirjam přivedla svou matku. Královská dcera jí dala dítě do péče. Dala mu jméno Mojžíš.

Příloha č. 2: Mojžíš – texty do skupinek

13. Bůh posílá Mojžíše

Mojžíš hnal své stádo stepí. Přišel k Sinaji, k Boží hoře. Tam spatřil trnitý keř. Hořel, a přece neshořel. Mojžíš zvědavě přistoupil blíž. Tu slyšel hlas: Mojžíši, Mojžíši. Já jsem Bůh tvých otců; Bůh Abrahámův, Izákův a Jákobův. Tu si Mojžíš zakryl obličej. Báł se hledět na Boha. Avšak Bůh řekl: Viděl jsem, jak zle zacházejí v Egyptě s mým národem. Slyšel jsem jeho volání. Vím, jak trpí. Proto tě posílám k faraonovi. Ty vyvedeš můj národ z Egypta. Mojžíš odpověděl: Kdo jsem já, abych mohl jít k faraonovi a abych mu mohl něco poručit. Avšak Bůh řekl: Já budu s tebou.

Mojžíš se vracel s rodinou zpět do Egypta. Jeho bratr Áron mu šel naproti. Spolu s ním svolal Mojžíš izraelské starší. Oznámil jim, co mu uložil Bůh Abrahámův, Izákův a Jákobův. Izraelité slyšeli, že Bůh chce změnit jejich nouzi. Důvěřovali mu a klaněli se mu. (Ex 3-4)

14. Propust' můj lid!

Mojžíš a Áron přišli k faraonovi. Žádali: Propust' náš národ! Bůh to chce. Farao však nechtěl Izraelity propustit. Řekl: Kdo je Bůh Izraele, abych ho měl poslouchat? Neznám ho a Izraelity nepropustím. Budu od nich žádat víc práce, aby nezapomněli, kdo tady má moc. A hned ten den přikázal dozorcům: Žádejte od Izraelitů tolik práce, aby na tohle žvanění zapomněli.

Izraelité naříkali nad těžkou robotou. Mojžíš úpěnlivě prosil Pána. A Bůh mu slíbil: Já jsem Bůh a vyvedu vás z Egypta. Přijmu vás jako svůj národ. Poznáte, že jsem váš Bůh. Uvedu vás do země, kterou jsem slíbil Abrahámovi, Izákovi a Jákobovi. Dám vám ji jako dědictví.

Bůh dal faraonovi pocítit svou moc. Na Egypt přišly těžké rány: nepohoda, neúroda, mor. Do domů vnikal hmyz. Vzduch byl tak špinavý, že všichni onemocněli. Farao ovšem pozoroval, odkud přišlo neštěstí. Dvakrát, třikrát dělal, jako by chtěl izraelské robotníky propustit. Jakmile však rána pominula, vzal zase slovo zpět. (Ex 5-11)

Příloha č. 2: Mojžíš – texty do skupinek

15. První velikonoční noc

Pak řekl Bůh Mojžíšovi: Dnes v noci vás farao propustí. Připravte se na cestu. Každá rodina ať zabije beránka. Jeho krví udělejte znamení na dveřích vašich domů. Obujte se na cestu. Vezměte do ruky hůl. Jezte ve spěchu a nenechte žádné zbytky. Tuto noc zemřou nejstarší synové Egypťanů. Kolem vašich dveří, které budou označeny krví, anděl smrti přejde.

Všechno se stalo, jak Bůh řekl. Prvorození synové Egypta zemřeli. Syn chudých lidí i syn faraona. Této noci plakali Egypťané pro své syny. Tu dal farao zavolat Mojžíše a Árona a přikázal: Rychle odejděte! Vezměte s sebou všechno, co vám patří. Izraelité se shromáždili a vytáhli z Egypta.

Na tuto první velikonoční noc izraelský národ nikdy nezapomněl. Matky a otcové nezapomněli, že Bůh uchránil jejich prvorozené syny. Od té doby mu přinášejí po narození prvního syna dar. Každý rok slaví Paschu, svátek vyvedení z Egypta, a vysvětlují svým dětem: Silnou rukou nás Bůh vysvobodil z egyptského otroctví. (Ex 12-13)

16. Bůh zachraňuje svůj národ

Farao brzo litoval, že propustil Izraelity. Zalarmoval své vojáky a velitele válečných vozů. S nimi pronásledoval Izraelity. Izraelité tábořili u Rákosového moře. Jeden z jejich strážců spatřil oblak prachu: Egypťané přicházejí. Izraelité se lekli, protože byli v pasti. Před nimi moře, za nimi nepřítel se silnými zbraněmi. Obviňovali Mojžíše: Proč jsi nás zavedl do záhuby? Tady všichni zemřeme! Avšak Mojžíš jim odpověděl: Nebojte se! Dnes poznáte, jak vás Bůh zachrání.

Mojžíš vztáhl svou ruku nad moře, jak mu Bůh přikázal. Zavanul východní vítr. Hnal vody ke straně. Izraelský lid přešel přes moře: muži, ženy, dcery, synové, hovězí dobytek, ovce – dlouhý zástup.

Egypťané přišli ke břehu. Dlouho neváhali. Hnali se dál. Avšak cesta, kterou mohl jít Izrael ve víře v Boha, stala se pro Egypťany cestou smrti: Vody se valily zpět. Koně a válečné vozy, celé faraonovo vojsko se utopilo. Izraelité zažili, jak Bůh zachraňuje.

Mojžíšova sestra Mirjam hrála na tamburinu. Tančila s ženami a zpívala vítěznou píseň: Chvalte Pána, chvalte ho, neboť je silný a mocný. Koně a vozy smetl do moře. (Ex 14-15)

Příloha č. 2: Mojžíš – texty do skupinek

17. Bůh se stará o svůj lid

Od Rákosového moře vedl Mojžíš izraelský lid pouští. Tři dny hledali pramen. Konečně našli pramen. Avšak voda byla hořká. Nedala se pít. Tu začali Izraelité rebelovat proti Mojžíšovi: Necháš nás na poušti zahynout žízní. Mojžíš prosil Boha: Pomoz nám! A Bůh ukázal Mojžíšovi kus dřeva. Sotva vložil Mojžíš toto dřevo do vody, ztratila hořkou příchut'. Žízniví se mohli napít.

Brzy potom přišli zase k Mojžíšovi: Proč jsi nás zavedl do pouště? Že jsme nezůstali v Egyptě! Tam jsme měli plné hrnce masa a chleba, kolik jsme chtěli. Ale Bůh řekl Mojžíšovi: Dám vám chléb a maso, abyste poznali, že mi můžete důvěřovat. A opravdu: Večer letělo kolem tábora velké hejno ptáků. Ptáci se nechali chytit. Ráno ležela na zemi bílá, sladká zrna many. Každý mohl sbírat a všichni se nasýtili. Nejen ten den, ale každodenně. Pokud izraelský národ táhl pouští – čtyřicet let – dával jim Bůh chléb a maso.

Od té doby vyprávějí rodiče dětem, jak se Bůh staral o svůj lid a jak se stará. Ať všichni vědí, že mu můžeme důvěřovat a že se můžeme spoléhat na jeho pomoc. (Ex 15, 22-16, 36)

Příloha č. 2: Mojžíš – texty do skupinek

18. Bůh si volí národ

Izraelský národ táhl pouští. V třetím měsíci tábořili u hory Sinaj. Mojžíš vystoupil k Bohu na horu. Bůh mu přikázal: Řekni Izraelitům: Viděli jste, že jsem mocnější než Egypťané. Nesl jsem vás jako orel svá mláďata. Budete-li poslouchat, co vám říkám, a zachováte-li mou smlouvu, budete národem, který je mi bližší než ostatní národy. Mně patří celá ze země. Avšak vy mi budete patřit jako kněží, kteří jsou hotovi sloužit mi. Vy jste vyvolení, svatý lid.

Když sestoupil Mojžíš s hory, řekl lidu, co mu Bůh uložil. Na Sinaji dal Bůh svému lidu zákony. Platí pro všechny lidi a pro všechny časy.

Nebudeš mít vedle mne jiné bohy. Nedělej si žádné obrazy Boha. Služ jenom mně.

1. Nebudeš mít vedle mne jiné bohy. Nedělej si žádné obrazy Boha. Služ jenom mně.
2. Nezneužiješ mého jména.
3. Budeš světit sedmý den. Ten den nebude nikdo pracovat.
4. Budeš ctít svého otce a svou matku.
5. Nezabiješ.
6. Nesesmilníš.
7. Nepokradeš.
8. Nebudeš o svých bližních mluvit nepravdu.
9. Nebudeš toužit po ženě, která patří jinému.
10. Nebudeš toužit po majetku a statku druhých.

Mojžíš zapsal zákony, které Bůh svému lidu dal, na dvě kamenné desky. Desky vložil do posvátné truhly. Jsou zárukou smlouvy, kterou Bůh se svým lidem uzavřel. (Ex 19-20)

19. Mojžíšova smrt

Bůh vysvobodil svůj lid z egyptského otroctví. Čtyřicet let se Izraelité na poušti učili, že mohou Bohu důvěřovat. Poznali také, jak mohou spolu lidé žít.

Ženy a muži, kteří s Mojžíšem vytáhli z Egypta, zemřeli na poušti. Také Mojžíš zestárl. Pozoroval, že už zemře. Tu svému národu požehnal. Řekl: „Jak jsi šťastný, Izraeli! Kdo je ti podobný, národe, zachráněný Pánem?“ Pak vystoupil na horu Nebo. Tam mu Pán ukázal celou zemi Kanaan, kterou slíbil svému lidu. Mojžíš zemřel na hranici této země. Bůh mu přece řekl: „Dám ti, abys tu zemi spatřil, ale sám do ní nevejdeš.“ Izraelité oplakávali Mojžíše třicet dní. (Dt 33-34)